

ПАТИМАТА на 3-тo ГУМЕННИ ТОПКИ

— 7 —

— Азъ съмъ Бѣлушка. Но отъ кжде знаете вие нашитѣ имена?

— Какъ да не ги знамъ. Петърчо всѣки день ги повтаря, когато играе съ васъ.

— Имате право! — промълви Бѣлушка.

— Какво правишъ сега тука?

— Нищо. Какво бихъ могла да правя? Сестра ми успѣ да избѣга. Кой знае кжде се е денала и Сивушка? Азъ... азъ съмъ най-нешащната отъ всички. Какъ ще излѣза сега отъ тукъ?

— Нима не ти е приятно да останешъ при насъ?

— Много ми е приятно, но азъ искамъ да избѣгамъ отъ лошия Петърчо и се страхувамъ, че ако остана тука, той

ще ме намѣри и отново ще започне за менъ тежъкъ животъ.

— И все пакъ Петърчо не е толкова лошъ — заяви друга рибка. — Съ насъ той е много добъръ. Всѣки день ни

хвърля трошици.

— Съ васъ може да е добъръ, но съ насъ не е.

Никой не отговори. Рибкитѣ разбраха, че Бѣлушка имаше право и биха искали да напра-

вятъ нѣщо за нея, но какво? Наредиха се въ кръгъ около топката.

Бѣлушка се оглеждаше на всички страни, сякашъ търсеше изходъ отъ своето безизходно положение. Но какъ? Водата въ водоскока бѣше доста висока. Достатъчно бѣше да се прескочи оградата и тя да се отгъркули въ градината. Но топкитѣ, макаръ и да скачатъ толкова високо, сами не могатъ да преминатъ и най-малкото препятствие. Бѣлушка бѣше много разтревожена. Обърна се къмъ рибкитѣ и ги помоли:

— Помогнете ми вие! Тѣ сигурно бѣха намислили вече нѣщо, защото изведнажъ се отправиха къмъ нея и съ общи усилия, повдигайки я съ главитѣ си, я изблъскаха отъ басейна.

— Благодаря ви! — каза Бѣлушка, изкачайки отъ водоскока.

— На добъръ часъ! — и пожелаха рибкитѣ.

Плътчетката въ градината бѣше леко наклонена и Бѣлушка, търкаляйки се бавно, започна своето бѣгство. Изъ плътя си срещна много свѣтулки, които я придружиха.

— Видѣли ли сте нѣкжде сестра ми Сивушка? — ги попита тя.

— Тя топка ли е?

— Да.

— Лежи ей тамъ. Върви съ насъ и ще те отведемъ при нея.

— Благодаря! — отвърна Бѣлушка и тръгна следъ добритѣ свѣтулки.

Изпитваше голѣма радостъ, че скоро ще се види съ сестричката си и

нѣжно ще я прегърне. Но изведнажъ предъ нея се изпречи нѣщо и я спрѣ. Бѣше едно камъче, което сякашъ нарочно се бѣше изправило тамъ, за да я спъне.

— Дърпни се настрана да мина! — започна да се моли Бѣлушка.

Камънитѣ сж дебелоглави сжщества и съвсемъ не разбиратъ нѣкои нѣща. И после... какъ могатъ камънитѣ да се движатъ? Наистина камънитѣ сж дебелоглави, но нима тѣ сж виновни, че не могатъ да се мръднатъ отъ мѣстото си.

Какво да се прави? Свѣтулкитѣ се бѣха събрали наоколо и обмисляха какъ да помогнатъ на Бѣлушка.

— Камънитѣ сж си камъни! — каза една.

— Тѣ сж твърдоглави и не разбиратъ нищо! — добави друга.

Въ това време при тѣхъ дойде и свѣтулката, изпратена отъ Сивушка, да намѣри сестричката си.

Виждайки топката, тя веднага разбра, че това е сестрата на Сивушка и попита:

(Следва)

Иванъ Вазовъ

Азъ съмъ българче

Азъ съмъ българче, и силна майка мене е родила.
Съ хубости, блага обилна е родината ми мила.

Азъ съмъ българче. Обичамъ нашитѣ планини зелени.
Българинъ да се наричамъ първа радостъ е за мене.

Азъ съмъ българче. Свободно въ край свободенъ азъ нивѣя.
Всичко българско и родно любя, тача и милѣя.

Азъ съмъ българче, и растна въ дни велики, въ славно време.
Синъ съмъ на земя прекрасна, синъ съмъ на юнашко племе.